

Ross Welford

Traducere din engleză
de
Antonia Gîrmacea

CORINT BOOKS

Capitolul trei

Deci eu încă îți spun povestea vieții mele și tu te afli aici, ceea ce e bine.

Elliot Boyd, deci? „Miresmelliot“ Boyd, cum este poreclit, deoarece cineva a făcut gluma aceasta odată, iar de atunci stă agațată de el, la fel ca mirosul.

Copilul pe care nimeni nu-l place.

E din cauza înălțimii lui? A greutateii lui? A părului? A accentului?

Sau, de fapt, din cauza mirosului?

Ar putea fi oricare dintre aceste motive și toate în același timp. Este mare ca un urs, la fel de înalt ca unii dintre profesori, are o ditamai burta și o bărbie pe care a crescut un puf de păr blond, încât îmi imaginez că el crede că acesta ascunde faptul că sub el se mai află o bărbie.

În ceea ce privește mirosul, ca să fiu sinceră, el nu pare să miroasă *chiar* atât de rău, deși eu merg până în pânzele albe ca să nu testez părerea majorității, și anume că e străin de săpun și de deodorant, prin faptul că îl evit.

Cred că este felul său de a fi care îi enervează pe ceilalți. Prea sigur pe el, agresiv, arogant, zgomotos și — cuvântul

meu favorit — „înfumurat“. Acesta este cuvântul folosit de domnul Parker, iar el este foarte priceput la cuvinte.

De fapt, știi ce? Cred că totul se datorează faptului că este din Londra. Sincer. Ceilalți s-au montat împotriva lui din prima zi, deoarece a început să-i ia peste picior pe cei de la Newcastle United. (El este fan Arsenal sau, cel puțin, așa susține.) Aici, dacă nu ai o scuză foarte bună, ții cu Newcastle. Poate cu Sunderland sau cu Middlesbrough. Dar în niciun caz nu ții cu o echipă londoneză — nici măcar dacă, după cum reiese mai târziu, ești, de fapt, din Londra.

Boyd a fost transferat în clasa noastră în prima zi dintr-a șaptea. Nimeni nu știa cine e, așa că te-ai fi gândit că ar fi stat cu capul plecat o vreme, dar nu. Eu *cred* că el s-a gândit că a fost amuzant ceea ce a făcut în prima zi — știi tu, curajos și puțin năvălaș, dar nu a lăsat impresia asta.

Pe lângă faptul că ne predă fizică, domnul Parker, dirigintele nostru, se ocupă de catalog și de alte chestii de genul ăsta. A bătut din palme și și-a dres vocea.

— Bine ați venit, norocoșilor, în cel mai de seamă *edificiu al erudiției!* Am încredere că ați avut o vacanță liniștită! Splendid.

Domnul Parker vorbește așa foarte mult. Odiñoară, a fost actor și poartă o eșarfă care, în mod incredibil, îi stă grozav.

— Avem un nou coleg în clasă! Tocmai din Londra cea însorită... Mulțumesc, domnule Knight, huiduitul este pentru *mitocani*... Aplauze, vă rog, pentru domnul Elliot Boyd.

Acum, în acest moment, clasa — care a mai făcut chestia asta de rutină de vreo câteva ori cu noii colegi — ar aplauda la semnalul domnului Parker, iar noul coleg ar arăta timid, și ar zâmbi puțin, și s-ar înroși, și asta ar fi tot.

Elliot Boyd, însă, imediat s-a ridicat în două picioare, și-a ridicat mâinile în aer într-un gest triumfător și a rostit cu voce tare „Ar-se-nal! Ar-se-nal!“, gest care a oprit instantaneu orice aplauze. Ca să înrăutățească lucrurile și mai mult, a adăugat, cu cel mai bun accent londonez:

— Ce-i, bă? N-ați auzitără niciodată dă o echipă dă fotbal adevărată?

Uau! m-am gândit eu atunci. Uite așa devii nepopular instantaneu, Elliot Boyd!

Din acel moment, cel puțin o jumătate din clasă a hotărât că-l urăște.

Însă acest lucru nu a părut să-l supere sau să-l facă mai puțin agresiv. Elliot Boyd era ca unul dintre acei câini zdrențuroși mari care se dau la câinii mai mici din parc și-i sperie.

Chiar mai rău, a început să stea pe lângă vestiarul meu după ore, ca și cum ar fi trebuit să fim automat prieteni doar pentru că aveam o porțiune de drum comună de la școală spre casă.

Nicio șansă.

Aș fi continuat să-l ignor, însă el urma să devină parte din ce s-a întâmplat și cum am ajuns eu să devin invizibilă.

LUCRURI PE CARE LE-AM ÎNCERCAT ÎMPOTRIVA ACNEEI

1. Săpun și apă la greu. Aceasta a fost prima sugestie a lui Buni. „La mine a mers“, a spus ea. Și a trebuit să mă opresc din a-i spune: „Da, dar asta a fost în Epoca Întunecată a secolului al XX-lea.“ Mai mult, tratamentul cu nelipsita apă și cu nelipsitul săpun provine de la idea că oamenii au coșuri din cauză că nu-și curăță coșurile. Iar acest lucru nu este adevărat.
2. Demachiante și șervețele umede. Dar astea nu fac decât un lucru: coșurile mele strălucesc ca balizele de pe suprafața unei fețe *foarte curate*. Câteodată mă gândesc dacă acestea nu înrăutățesc situația.
3. Eliminarea grăsimilor. Aceea a fost o lună oribilă. Teoria aceasta se bazează pe faptul că pielea mea este, uneori, destul de grasă. (Și *iată* acolo o subestimare pe care poți s-o înrămezi și agăța pe perete.) Așadar, dacă nu mănânc unt sau brânză, sau lapte, sau chestii prăjite, sau dressing pentru salată, sau, după cum a reieșit, orice lucru delicios, fața mea nu va fi grasă. Nu a funcționat. Și mi-a fost foame.
4. Usturoiul și mierea de albine. În fiecare dimineață, taie mărunț trei căței de usturoi și amestecă-i cu o lingură mare de miere lichidă. Scârbos. Și ineficient.
5. Cremă pentru coșuri. Aceasta înseamnă ca seara să mă ung pe față cu cremă. În mod ciudat, este o

cremă destul de grasă, care te gândești că ar înrăutăți situația, însă nu s-a întâmplat așa ceva. Nici nu a îmbunătățit-o.

6. Nelipsitul aer proaspăt. O altă rețetă a lui Buni. Se potrivește cu nelipsita apă și cu nelipsitul săpun. Singura care a beneficiat de acest lucru a fost Lady, care a ieșit mai mult la plimbare o lună întreagă, până când mi-am dat seama că aspectul feței mele nu s-a schimbat. Îmi pare rău, Lady!
7. Homeopatia. Sunt în jur de cinci medicamente homeopate în Holland & Barrett care pretind că funcționează în cazul acneei. Niciunul dintre ele nu a funcționat în cazul meu.
8. Ceaiul de urzici are un gust la fel de rău precum sună. Poate chiar mai rău.
9. Vitamina B5. O găsești peste tot pe internet drept „leacul miraculos“. Următorul.
10. Antibioticele. Aceasta a fost recomandarea pe care a făcut-o, în sfârșit, doctorul Kemp la a doua vizită, după ce i-am arătat lista de mai sus. O pastilă de Septrin în fiecare zi pentru marele rezultat de... nicio schimbare de niciun fel.
11. Ultima soluție: Dr. Chang Tenul Lui Așa Curat. Un produs cumpărat de pe internet. Buni a spus că arată dubios și a refuzat să mi-l cumpere, așa că a trebuit să recurg la un subterfugiu. Dr. Chang, la fel ca Elliot Boyd, joacă un rol important în cum am ajuns invizibilă.

Capitolul patru

Buni îmi spune ca mama a avut acnee când a fost de vârsta mea și totuși a crescut și s-a făcut „o domnișoară foarte frumoasă“.

A fost. În fotografia din camera mea are părul blond, ușor roșcat, și niște ochi mari și puțin triști. Câteodată mă face să cred că ea știa că avea să moară de tânăra, dar atunci mă uit la celalalte poze în care râde și cred că, de fapt, nu a fost tristă deloc. Doar — nu știu — puțin... depresivă?

Abia dacă mi-o amintesc, în caz că vă întrebați dacă sunt supărată din acest motiv. A murit când aveam trei ani. Cancer.

Tata ne părăsise deja când s-a întamplat. Plecat. Dispărut.

— Și ce bine c-am scăpat de el, a fost verdictul lui Buni.

Abia dacă suportă să-i rostească numele (care e Richard, deși pentru mine arată mai mult ca un Rick), iar singura poză pe care o am cu el este o fotografie destul de neclară făcută la scurt timp după nașterea mea, cu mama ținându-mă în brațe și cu tata lângă ea, zâmbind. E slab și cu barbă, cu părul mai lung decât cel al mamei și cu ochelari cu lentile întunecate, ca un soi de vedetă rock.

— A apărut beat la spital, a spus Buni în timpul unei conversații (foarte) ocazionale despre subiect. Era starea lui obișnuită.

Mama și tata nu erau căsătoriți când m-am născut, dar s-au cununat mai târziu. Am primit numele de familie al mamei, Leatherhead, care este același cu cel al lui Buni. Se află pe certificatul meu de naștere:

Ziua nașterii: 29 iulie

Locul nașterii: Spitalul St. Mary's, Londra

Numele mamei: Lisa Anne Leatherhead

Ocupație: profesoară

Numele tatălui: Richard Michael Malcolm

Ocupație: student

Și așa mai departe.

Vă voi face un rezumat. E cam tot ce am. Buni nu prea e dispusă să vorbească despre chestia asta, deoarece cred că o întristează prea mult.

Buni s-a mutat la Londra când era mică și a crescut acolo. S-a despărțit de bunicul meu cândva în anii '80. El locuiește acum în Scoția cu a doua soție (Morag? Nu-mi aduc aminte.). Mama avea douăzeci și trei de ani când m-a avut pe mine. Ea și tata nu și-au plănuit o familie, mi-a spus Buni. S-a întâmplat să ajung și eu pe lume.

Tata a dispărut când eram mică. Nu era un caz de dispariție care să implice poliția sau ceva de genul. Nu era niciun mister. El doar „a plecat de la fața locului“ și s-a dat de urma lui recent în Australia, după spusele lui Buni.

Ultima oară când am discutat despre el a fost acum câteva săptămâni.

Eu și Buni luam mereu ceaiul când veneam de la școală, în fiecare zi, de la vârsta de șapte ani. Știu: majoritatea copiilor de șapte ani beau suc sau lapte, dar nu și eu. Ceai și prăjituri sau biscuiți. Și niciuna dintre cămile mari pe care le preferați voi: totul se servește într-un ceainic, cu cești și farfurii de ceai și cu o zaharniță, chiar dacă niciuna dintre noi nu își bea ceaiul cu zahăr. Este doar de decor. Nu prea mi-a plăcut ceaiul la început. Era prea fierbinte. Acum însă îmi place.

La școală, la lecția de educație civică a domnului Parker, am purtat o discuție despre cariere. Eu stăteam în spatele clasei, tăcută ca de obicei, când s-a ajuns la profesiile părinților noștri și cum uneori copiii urmează aceleași cariere ca și ei. Tot ce știam despre tata era că a fost „student“, conform certificatului meu de naștere.

Am plănuit cum să aduc subiectul în discuție o zi sau două. În timp ce turna ceaiul, am întrebat-o pe Buni de ce tata a dispărut, ca o întrebare pregătitoare pentru a afla ce a studiat.

În loc să-mi răspundă direct, aceasta a zis:

— Tatăl tău a dus o viață foarte agitată, Ethel.

Am dat din cap, fără să înțeleg ce înseamnă.

— A băut mult. Și-a asumat prea multe riscuri. Cred că-și dorea să trăiască fără responsabilități.

— De ce?

— Chiar nu știu, draga mea. Presupun că e din cauza unui caracter slab. Era neputincios și iresponsabil. Unii bărbați nu sunt pregătiți să facă față încercărilor paternității, a spus Buni. Ochelarii îi alunecaseră pe nas și se uita la mine pe deasupra ramei în timp ce îmi vorbea.

— Cred că tatăl tău a fost unul dintre acești bărbați.

Era aproape cel mai drăguț lucru pe care l-a spus despre el. Rareori îl menționa fără a folosi cuvintele „beat“ și „copilăros“. Umerii ei mereu se încordau și buzele i se încrêteau, iar tu îți puteai da mereu seama că ar prefera să discute despre orice în afară de tatăl meu.

Nu am reușit să discutăm despre ce studia, deoarece Buni a schimbat subiectul, spunându-mi cum azi-dimineață a certat un tânăr care stătea cu picioarele pe scaunele din metrou.

În fine, acum am rămas numai eu și Buni, în locul unde s-a născut ea, pe coasta vântoasă de nord-est, într-un oraș numit Whitley Bay. Însă, după spusele ei, noi nu locuim în Whitley Bay — locuim de fapt în Monkseaton, o zonă puțin mai elegantă, despre care majoritatea oamenilor ar spune că începe la cel puțin trei sau patru străzi la vest de noi. Eu tot consider zona ca fiind Whitley Bay. Așa că noi locuim fericite în aceeași casă, însă aparent în orașe diferite.

În fine, eu *spun* că locuim numai noi două. Mai e și străbunica, mama lui Buni. Ea nu stă cu noi prea mult. Are aproape 100 de ani și e „dusă cu pluta“, spune Buni, dar nu cu răutate. Acum câțiva ani a făcut un atac vascular cerebral, adică i-a sângerat creierul. Au apărut „complicații“ și nu și-a revenit complet niciodată.

Străbunica locuiește într-o casă de bătrâni din Tyne-mouth, cam la trei kilometri distanță. Nu vorbește prea mult. Ultima oară când am vizitat-o, coșurile mele erau atât de urâte, încât și-a ridicat mâna de sub șal și mi-a mângâiat fața. Apoi, a deschis gura ca să îmi spună ceva, dar nu a ieșit niciun cuvânt.

Uneori, mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi spus ceva. Ar fi schimbat ce s-a întâmplat în continuare?